

PŘED DEŠTĚM

Lavička v parku, na ní muž, který mluví sám k sobě.

1.: *(Natáhne ruku.)* Neprší. Ale zdálo se mi...

2.: Jmenovala se Nún. *(Po chvíli:)* Už dávno.

1. *(po chvíli):* Dnes je krásný podzim.

2.: Ležel jsem na posteli pod oknem, stín větve se pohyboval po zdi. Slyšel jsem divnou hudbu, a taky něco jako zpěv, jako by někde nedaleko hrál a zpíval opilý, rozverný harmonikář.

1.: V pokoji číslo sedm, u Fialkového orla, ve městě na severu. *(Natáhne ruku:)* Skončila válka. Byli jsme mladí a hloupí.

2.: Na podlaze ležela roztržená obálka.

1. *(po chvíli):* Podzim... sklenice čaje ozářená sluncem. Věž z kostek, bílá věž, se pomalu rozpadala. Balvany se řítily ze stráně, valily se skrze křoviska, lámaly stromy. *(Po chvíli:)* Rybář sedící u řeky se ani nepohnul.

2.: Vůně deště... neuvěřitelná, jako vždycky.

PŘÍHODY STARÉHO ZÁLESÁKA

Tomu i já jsem se podívil.

Baron Prášil

1. Barometr, který jednou před mnoha lety zamrzl a od té doby stále předpovídal pěkné počasí, nyní ukazuje na Déšť.

4. Muž, který vyšel z domu č. p. 7, drží v ruce klobouk. Nyní se zastavil. Nasazuje si klobouk na hlavu. Sahá do náprsní kapsy. Vytahuje nějaký drobný předmět a prohlíží si jej. Je to krabička?

6. Je to krabička? Z půdního vikýře protějšího domu se vysoukal muž. Teď sedí na střeše, sedí tam obkročmo, má dlouhé bidlo, drží ho obouruč a pokouší se jím zasáhnout nějakého z kroužících ptáků.

8. Zešeřilo se. Tichounce prší. V podloubí sedí na židli muž, sedí s hlavou skloněnou, s rukama volně svěšenými, spí. Nad ním se rozsvěcují okna, po dláždění se táhnou dlouhé lesky.

16. Vzpomíná: Řekla: Bojím se. Chtěl vědět: Čeho se bojíš?
Řekla: Nevím.

13. Nad městem přelétají hnědé a nažloutlé dlouhé prouhy, vítr je trhá. Na náměstí se zvedá prach. Muž, který vyšel zpoza rohu, zabočil k hostinci. Měl velmi naspěch. A když otevřel dveře, ozvala se harmonika.

Část druhá
(NÚN)

*Anad tou prázdnu poušti zmírá den
svou osamělou smrtí!*

PŘÍHODY STARÉHO ZÁLESÁKA

(pokračování)

15. Ozvala se harmonika. V podloubí naproti, hned vedle obchodu s pekařskými výrobky stojí skříň. Objevila se tam už minulý týden, už v pátek ráno. Tmavě hnědá, patrně z ořechu, je veliká, dva by ji neuzvedli. Museli ji tam dopravit za noci. Má jen dvě nožky. Podložili ji cihlami.
2. Museli ji tam dopravit za noci. Od rána silně fouká vítr. Se stromů už začaly padat mlýnské ořechy. Nikdo se pro ně nesehne. Ani děti je nesbírají. Pár ořechů se zakutálelo na dlažbu. Někdo je rozšlápne, nebo prasknou pod koly vozu.
11. Z trafiky vychází muž v černém převlečnicku. Nese aktovku. Zrychluje chůzi, asi tak uprostřed náměstí se dává do kymácivého běhu. Kulhá – napadá na pravou nohu.
5. Jedno z oken nad protějším podloubím se otevřelo. Muž, který se z okna vyklonil, mává novinami a na kohosi cosi volá. Kus novin se snáší na chodník.
9. Kus novin se snáší na chodník. Z průjezdu domu č. p. 11 vyběhl pes. Běží přes náměstí a v tlamě nese botu.

10. V jednom z oken v prvním patře domu č. p. 15 je vedle vycpaného tetřeva a zavařovací sklenice s okurkami vystaven americký psací stroj.
12. Pes běží přes náměstí a v tlamě nese botu. Černo nad kopci na severovýchodě, na modrém nebi nad kostelní věží se dva bílé mraky spojují v jeden. Rozdrnčela se okna. Hřmí? Ne, to pilaři dole u řeky shazují z valníku klády.
7. Hřmí? Ze dveří hostince vyšel muž. Udělal tři, čtyři chvatné kroky, zastavil se, zaklonil hlavu, začlonil si oči dlaní a chvíli pohlížel na oblohu. Pak se otočil a vrátil se do hostince.
16. Barometr ukazuje Déšť.
14. Na kraji podloubí, tam, kde čekávala Nún, teď stojí jiná žena. Ještě ji nemiluji, ale už je mi smutno.

3. Ne, ještě tu ženu nemiluji. Po trávníku za trafikou se procházejí havrani. Jejich peří se leskne v záři zapadajícího slunce.

Nač asi čekala. Což netušila, že nikdy nepřijdu?

NA CESTĚ

Lavička v parku, na ní muž. Mluví sám k sobě.

- 1.: Život. Tolik jsem se ho bál. *(Po chvíli:)* A vida. Nic to nebylo.
2. *(zachvěje se):* Začíná pršet. Slyším hlasy.
  - 1.: Poslední list se tetelí na větvi. *(Po chvíli:)* A ještě tam je.
  2. *(po chvíli):* Slyším, jak si spolu povídají ženy, které se nikdy neseťkaly. A zní to jako hádka.
1. *(opět se zachvěje):* Ne... Šílenství větru, šílenost trvání... o tom nelze přemítat.